

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X
sídlem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2022, č. j. OSH 256/22-2/67.1/22104/NL KULK 80519/2022

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 10. 2022, č. j. OSH 256/22-2/67.1/22104/NL KULK 80519/2022, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 2. 2022, č. j. MML 249277/21/7071/OD/LAB CJ MML 041078/22.
2. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), když porušil § 10 odst. 3 uvedeného zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla X uvedené registrační značky nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, neboť došlo ke spáchání přestupků tím, že nezjištěný řidič s uvedeným vozidlem ve dnech 26. 6. 2021, 29. 6. 2021, 3. 7. 2021, 7. 7. 2021, 12. 7. 2021, 15. 7. 2021 a 24. 7. 2021, vždy minimálně v uvedenou dobu, z nedbalosti stál na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku, čímž došlo vždy k porušení povinnosti podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a toto jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) uvedeného zákona.
3. Za přestupky byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 6 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o silničním provozu, když po oznámení podezření ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu vždy poučil žalobce o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla X, se kterým byly přestupky spáchány. Žalobce nereagoval na výzvy, správní orgán I. stupně neměl žádné další indicie, které by mohly vést k určení totožnosti pachatele přestupků. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud věci odložil a následně vedl s žalobcem provozu jako s provozovatelem předmětného vozidla řízení o přestupcích podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním. Zákonné podmínky pro přestupek spáchaný provozovatelem vozidla byly splněny, jednalo se o neoprávněné zastavení nebo stání ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Byla splněna i další podmínka podle § 125f odst. 2 písm. b) uvedeného zákona, když porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích neměla za následek dopravní nehodu. Žalovaný konstatoval, že žalobci byl v souladu s § 125f odst. 1 a 4 zákona o silničním provozu uložen správní trest pokuty, nejvýše do výše 10 000 Kč. Ve všech sedmi případech šlo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který se dle § 125c odst. 5 písm. k) uvedeného zákona uloží pokuta v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. V projednávaném případě uložil správní orgán I. stupně pokutu ve výši 2 500 Kč, což odůvodnil tím, že se jednalo o opakované porušení stejného ustanovení zákona o silničním provozu. Žalovaný se s uloženou výší pokuty ztotožnil, v neprospěch žalobce vzal v úvahu počet sedmi přestupků provozovatele vozidla řešených ve

společném řízení. Dodal, že mu je z úřední činnosti známo, že se žalobce stejného porušení zákona o silničním provozu již dopustil opakovaně. K odvolacím námitkám dodal, že se žalobce k podmínkám společného řízení a k vedení samostatných řízení vyjadřoval obecně a neuvedl žádné další konkrétní řízení, které by proti němu měl správní orgán I. stupně vést. Dále uvedl, že řízení o přestupcích bylo zahájeno dne 10. 12. 2021 a správní orgán I. stupně neměl a ani žalovaný nemá informaci o dalším přestupku žalobce, který by měl být zohledněn ve společném řízení.

II. Žaloba

5. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neprovedl jím navržený důkaz výpisem z úřední evidence ohledně řízení vedených proti žalobci, řízení nesloučil a správní trest neabsorboval. Rovněž žalovanému žalobce vytýkal, že navržený důkaz neprovedl, což představuje zásadní procesní vadu, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žádný ze správních orgánů nevysvětlil, proč navržený důkaz neprovedl, jednalo se přitom o důkaz relevantní, neboť umožňoval řádně posoudit potřebu uložení trestu na základě aplikace zásady absorpce.
6. Žalobce rovněž poukázal na § 6 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a žalovanému vytýkal, že chtěl po žalobci, aby předložil podklady pro rozhodnutí. Byly to správní orgány, které byly povinny opatřit podklady z úřední evidence důležité pro rozhodnutí o absorpci správního trestu a pro povinnost vést společné řízení. Přitom v projednávané věci žalobce opakovaně navrhoval a upozorňoval na existenci dalších proti němu vedených řízení.
7. Podle žalobce je rozhodnutí nezákonné, neboť správní orgány porušily zásadu absorpce správního trestu a nákladů řízení. Žalobce odkázal na řízení vedené správním orgánem I. stupně pod sp. zn. MML 174092/21/4761/OD/LAB a žalovaným pod sp. zn. OSH 1073/21-2/67.1/21283/LI KULK 14320/2022. Jednalo se o řízení pro přestupky v rozmezí od 22. 5. 2021 do 23. 6. 2021, pro něž bylo řízení zahájeno doručením příkazu dne 27. 8. 2021 a pravomocně skončené dne 25. 2. 2022, v němž byla žalobci uložena pokuta 2 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení 1 000 Kč. V nyní projednávané věci bylo řízení zahájeno dne 10. 12. 2021, přičemž všechny skutky pojaté do výroku napadeného rozhodnutí byly spáchány před datem 27. 8. 2021, kdy bylo zahájeno řízení v druhé označené věci. Žalobce měl právo na projednání všech přestupků ve společném řízení ve smyslu § 88 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, a tedy na uložení souhrnného trestu na základě absorpce. Protože rozhodnutí v druhém řízení nabylo právní moci dříve dne 25. 2. 2022, byl namíste postup podle § 43 odst. 1 zákona o přestupcích.
8. Doplnil, že ani v jednom z případů přestupky neoznamoval řidiče vozidla, doba postupu před zahájením řízení byla ryze v dispozici správního orgánu, k jednotlivým jednáním přitom došlo v rozmezí jednoho měsíce.
9. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu porušení zásady absorpce správního trestu a z důvodu dvojího účtování nákladů řízení. Proto bylo důležité obstarání jím navrženého podkladu rozhodnutí. Žalobce tvrdil existenci dalších řízení a upozornil správní orgán na povinnost vést společné řízení hned na začátku řízení, opakovaně pak v odvolání. Rozhodnutí správních orgánů jsou podle žalobce nepřezkoumatelná, neboť v nich byly činěny závěry, aniž bylo zřejmé, o jaké podklady či důkazy se opírají.

10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby bylo rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný pouze odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se s žalobními námitkami vypořádal.
12. V replice žalobce namítal, že vyjádření žalovaného nebylo způsobilé vyvrátit jeho žalobní argumenty, neboť v žalobě žalobce polemizoval s argumentací žalovaného, kterou žalovaný zaujal vůči navrženým důkazům a odvolacím námitkám. Žalovaný podle žalobce nevyvrátil žádný z bodů, dle kterých je rozhodnutí nepřezkoumatelné, zatíženo procesní vadou spočívající v neprovedení navrženého důkazu a nezákonné z důvodu porušení zásady absorpce, neboť v minimálně jednom případě byl žalobci uložen samostatný trest, ač byly splněny podmínky pro projednání ve společném řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je soud vázán podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Pro posouzení věci jsou podstatné následující skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu:
15. Správní orgán I. stupně na základě jednotlivých oznámení od Městské policie Liberec o podezření ze spáchání přestupků, ke kterým došlo ve dnech 26. a 29. 6. 2021, 3., 7., 12., 15. a 24. 7. 2021, vyzval žalobce jako provozovatele motorového vozidla Ford uvedené registrační značky k uhrazení určité částky a současně jej poučil, že může označit řidiče vozidla, se kterým byly spáchány přestupky kvalifikované podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu za porušení povinnosti dle § 4 písm. c) uvedeného zákona. Žalobce na výzvy nereagoval, správní orgán I. stupně proto postupně jednotlivé věci odložil podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť do 60 dnů od přijetí oznámení nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, když ani v jednom případě nezjistil řidiče uvedeného motorového vozidla Ford. Příkazem ze dne 3. 12. 2021 uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze sedmi přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Příkaz byl žalobci doručen dne 10. 12. 2021, čímž bylo zahájeno společné přestupkové řízení ve věcech těchto sedmi přestupků. Žalobce si proti příkazu podal odpor, v němž namítal, že výrok o pokutě má být modifikován tak, aby byly reflektovány dříve uložené pokuty, navrhoval, aby věc byla projednána s ostatními řízeními, která jsou proti němu u daného správního orgánu vedena. Jako důkaz označil seznam správních řízení, která proti němu správní orgán vede. Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2022 byl žalobce po provedení ústního jednání ve věci, kterého se nezúčastnil, uznán vinným z uvedených sedmi přestupků podle § 125f odst. 1 ve spojení se § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že správní orgán porušil povinnost vést společné řízení, i absorpční zásadu při rozhodování o správním trestu. Uváděl, že proti němu bylo vedeno více samostatných řízení, některá z

nich již byla ukončena pravomocným uložením pokuty, což nebylo reflektováno. Dovolával se § 88 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a aplikace absorpční zásady při ukládání pokuty ve smyslu § 37 písm. b) a § 43 tohoto zákona. Znovu navrhoval, aby byl jako důkaz proveden výpis z úřední evidence směřující ke zjištění, jaká řízení proti němu správní orgán I. stupně vedl samostatně, ve kterých řízeních uložil sankci a v jaké výši. Žalovaný odvolací řízení nedoplňoval, o odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

16. Žalobní námitky se týkají vedení společného řízení o přestupcích, jimiž byl žalobce uznán vinným nyní přezkoumávanými rozhodnutími, a o dalších přestupcích projednávaných správním orgánem I. stupně a žalovaným, a aplikace zásady absorpce. S tím souvisí žalobcem namítaný nedostatečně zjištěný stav věci, resp. zmiňovaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
17. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.*
18. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení *ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.*
19. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*
20. Dle odst. 2 uvedeného ustanovení dále platí, *že jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.*
21. Podle § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlídně zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení.*
22. Podle § 43 odst. 1 uvedeného zákona platí, *že od uložení správního trestu lze upustit, jestliže o dvou nebo více přestupcích téhož pachatele nebylo konáno společné řízení a správní trest uložený za některý z těchto přestupků v samostatném řízení lze považovat za odpovídající správnímu trestu, který by byl jinak uložen ve společném řízení.*
23. K otázce vedení společného řízení a uložení správního trestu z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyplývá, že pokud se pachatel dopustí více přestupků v souběhu, ať již jednočinném či vícečinném, vede se oněch přestupcích společné řízení. A pokud se v určitých případech o těchto přestupcích společné řízení nevede, je i v takových případech nezbytné souběh přestupků zohlednit při ukládání správního trestu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, č. 2248/2011 Sb. NSS; ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25; či ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 300/2020-26). Jde o aplikaci zásady absorpce v rámci společného řízení, ale i v případech, kdy z nějakého důvodu společné řízení o přestupcích vedeno nebylo.

24. Žalobce v první řadě namítal, že rozhodnutí jsou zatížena vadou řízení, pokud správní orgány neprovedly dokazování jím navrhovaným výstupem z úřední evidence a žádný ze správních orgánů nevysvětlil, proč důkaz neprovedl, a neuvedl podklady pro své závěry.
25. V obecné rovině soud připomíná, že podle § 68 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí uvést mj. *podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy, jimiž se při jejich hodnocení řídil, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků*. Není povinností správního orgánu provést veškeré účastníky navrhované důkazy, v takovém případě musí správní orgán svůj postup řádně odůvodnit, jinak zatíží svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího orgánu může být dána i tím, že se odvolací orgán nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
26. Napadená rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelná jen proto, že správní orgány výslovně neuvedly podklady, z nichž dovozovaly, že u správního orgánu I. stupně, resp. následně žalovaného nejsou toho času vedena ohledně přestupků žalobce žádná řízení, s nimiž by mohlo být vedeno (ve smyslu spojeno) řízení o nyní posuzovaných přestupcích. Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí též *skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti*. Jde o objektivizované, do jisté míry nesporné skutečnosti, které se ze strany správního orgánu neprokazují, jež ale účastníci mohou svými tvrzeními a návrhy důkazů či důkazy vyvracet. Ke skutečnostem známým správnímu orgánu z úřední činnosti tedy není nutné vždy obstarávat podklady, správní orgán je ale povinen vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní činnosti či postupu zná takové skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129; či ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS).
27. V daném případě z odůvodnění obou rozhodnutí *implicitě* vyplývá, že právě z úřední činnosti týkající se vedení přestupkových řízení správní orgány vycházely, a proto bylo nadbytečné, aby obstarávaly podklad ve formě žalobcem požadovaného výpisu.
28. Vzhledem k obsahu námitek uplatněných v odvolání, v němž žalobce zmiňoval nejen vedení společného řízení, ale zejména se dožadoval uplatnění zásady absorpce pro případ, že společné řízení o přestupcích vedeno nebylo, a namítal, že mu již byla pravomocně uložena pokuta, se však stručná zmínka žalovaného o předchozích přestupcích žalobce podle zákona o silničním provozu jeví jako zcela nedostatečná a odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
29. Byl to žalovaný jako správní orgán, kdo měl k uplatněným odvolacím námitkám (byť obecným) v souladu s § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu zjistit a uvést konkrétně rozhodné skutečnosti známé mu z úřední činnosti, které se týkaly přestupkových řízení vedených s žalobcem a které mohly, případně naopak nemohly mít vliv na aplikaci zásady absorpce při ukládání správního trestu ve formě pokuty ve smyslu § 37 písm. b) či § 43 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Sám žalovaný totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustil, ovšem bez uvedení detailů a označení konkrétní úřední činnosti, že mu je známo, že žalobce se již dopustil stejného porušení zákona o silničním provozu. K odvolacím námitkám již ale nerozvedl, o jaké konkrétní skutky se jednalo a s jakým výsledkem skončila přestupková řízení o nich. A nezabýval se otázkou, zda ohledně těchto přestupků by byly splněny podmínky pro společné řízení, které ale vedeno nebylo, a zda

ve vztahu k těmto přestupkům přichází v úvahu aplikace zásady absorpce z důvodu již dříve uloženého trestu.

30. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Není na soudu, aby se jako první zabýval námitkami absorpce správního trestu ve formě v úvahu připadající pokuty z důvodu pravomocného uložení pokuty ve výši 2 500 Kč (a povinnosti k náhradě nákladů řízení 1 000 Kč), která byla žalobci dle jeho tvrzení uložena rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného ke dni 25. 2. 2022, když nyní projednávané přestupky měly být spáchány před zahájením tohoto jiného přestupkového řízení.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud z uvedených důvodů postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.
32. O žalobě soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
33. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázán. Bude tedy jeho povinností znovu se zabývat otázkou, jakých přestupků podle zákona o silničním provozu, které byly žalovaným v rámci jeho úřední činnosti řešeny, se žalobce dříve dopustil, zda tyto přestupky mohly být projednávány ve společném řízení s přestupky řešenými v nyní projednávané věci, a zda bylo či nebylo třeba aplikovat zásadu absorpce správního trestu z důvodu nevedení společného řízení ve smyslu § 37 písm. b), resp. § 43 odst. 1 správního řádu. Rozhodné skutečnosti vyplývající z konkrétní úřední činnosti žalovaného a vypořádání odvolacích námitek musí žalovaný uvést v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění svého rozhodnutí.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrady advokáta, tedy 1 428 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení uhradil žalobci v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Protože bylo právní zastoupení žalobce ukončeno, bude náhrada nákladů řízení uhrazena k rukám žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. květen 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu